

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: THE DEVIL'S STAIRCASE

Copyright © Helen FitzGerald, 2009

Romanian edition published by arrangement with Ilustrata Agency

Copyright © 2023 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FITZGERALD, HELEN

Scara diavolului/Helen Fitzgerald; trad. de Dragoș Tudor. -
București: Prestige, 2023
ISBN 978-630-6506-21-7

I. Tudor, Dragoș (trad.)

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau
parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru
recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

HELEN FITZGERALD

SCARA DIAVOLULUI

Traducere de Dragoș Tudor

PRESTIGE
București - 2023

LBRIS

We know
books

Partea întâi

1

Riscul era jumi-juma. Mama o avea și murise înecată în propria spumă. Risc egal pentru Ursula și pentru mine. Cadourile noastre pentru aniversarea de 18 ani - a ei acum, a mea peste patru ani - vor fi decise de modul în care va ateriza o monedă de 20 de cenți, fie cap, fie pa-jură.

Am încercat să o țin de mână pe Ursula, în timp ce mergeam prin parcare și prin spital, dar m-a îndepărtat. În afară de asta îmi amintesc doar coridoarele, cu zecile, care dau spre alte zeci. Și îmi amintesc cum stam ore în șir în camera de așteptare dedicată membrilor familiei, în timp ce Ursula și tata discutau despre rezultate, iar apoi mi-o amintesc pe Ursula alergând din salon cu brațele larg deschise, rânjind până la urechi. Am îmbrățișat-o și ne-am rotit una lângă alta prin cameră. Scumpa Ursula. Nu va avea soarta mamei, care să o ducă spre un loc al uitării, care să o reducă la o incapacitate greu de suportat și apoi, la sfârșitul care a venit la doar patruzeci de ani.

* * *

În drumul de la spital spre casă s-a lăsat întunericul. Era clar că rezultatul testului făcut de Ursula însemna o veste proastă pentru mine. Tata mi-a explicat că lucrurile nu stăteau chiar așa, dar eu nu i-am crezut. Din punctul

meu de vedere, una dintre noi avea boala, iar dacă s-a dovedit a nu fi la Ursula, atunci era limpede la mine.

Aveam 14 ani, iar din acel moment gândurile mele vor fi doar despre moarte. Voi rămâne încremenită în anii adolescenței, privind în sus spre moneda de 20 de cenți care cădea lent.

Drumul spre Kilburn era tipic pentru o autostradă - drept, uscat și rapid. Erau mii de camioane gălăgioase care goneau și depășeau mașinile mici de familie. Pe câmpurile aride vedeam oi care păreau flămânde și cel puțin două animale accidentate pe marginea drumului. La marginea orașului Kilburn era un serviciu de pompe funebre, un cimitir și niște porci care guîtau la fabrica de șuncă de pe strada noastră. Era un întuneric, care pătrundea în mine.

Am ratat destule în acei patru ani:

Nu am mers niciodată la trenulețele de la Luna Park.

Nu am sărutat niciodată un băiat, ca să nu mă îndrăgostesc de el.

Nu m-am înscris la universitate.

Nu mi-am pierdut virginitatea.

Eram ca și moartă.

* * *

La trei zile după aniversarea de 18 ani, mergeam spre Melbourne. Mi-am imaginat că înaintam de-a lungul coridorului unei închisori texane. În loc de padocuri galben-marro am văzut griul de oțel al celulelor. Tata era preot și se ruga încontinuu cu un pas înaintea mea. Ursula era paznicul tăcut, legată de mine. Mă îndreptam din inerție spre camera la care trebuia să ajung, fără să mă opun, iar când

am privit spre o oglindă laterală am observat că mâncam Cheesles. În timp ce sugeam gelul portocaliu de la orezul cu lapte, m-am întrebat de ce-și mai bat oamenii capul cu ultimele mese, dar apoi mi-am dat seama că ar trebui să fie mereu un răgaz pentru Cheesles, dat fiind că este un desert al naibii de bun.

Dr. Gibbons fusese dintotdeauna o parte a familiei mele, dar nu într-un sens bun. Oricât de amabil și de drăguț era, pentru mine reprezenta cuiul în sicriu, iar de câte ori dădeam cu ochii de el, mă copleșea un val de teroare. Am resimțit acest val și mai mult când dr. Gibbons mi-a luat sânge, când mi-a adresat numeroase întrebări și când mi-a cerut să semnez diverse lucruri.

- Două până la trei săptămâni. Te sun, mi-a zis el.

- Pot rămâne puțin singură? l-am întrebat.

- Sigur că da.

- Simt nevoia să fac o scurtă plimbare.

l-am lăsat pe tata, pe Ursula și pe dr. Gibbons în salon și am coborât scările pentru a ajunge afară. M-am oprit la mașină pentru a scrie un bilet, l-am pus în parbriz, iar apoi am traversat șoseaua cu șase benzi.

În timp ce mă strecuram prin traficul lent, mi-am dat seama că începea să se însereze. Nu mi-am imaginat că apare o mașină de nicăieri și că mă izbește, aruncându-mi câțiva metri în aer corpul arcuit și capul turtit, iar apoi, jos, pe spațiul verde. În timp ce mergeam prin parc, nu mi-am imaginat un bărbat într-un pardesiu larg apărând de nicăieri și nici scoțând (a) un cuțit de sub pardesiu și secționându-mi gâtul de la un capăt la altul sau (b) trăgându-mă în tufișuri, smulgându-mi pantalonii și violându-mă, în timp ce mă sugruma cu cotul. Pe când mergeam spre celălalt

capăt al parcului, nu m-am imaginat căzând într-un lac artificial și încurcându-mi picioarele în buruieni, strigând după ajutor, însă fără să-l primesc.

Nu mi-am imaginat nimic care să aibă legătură cu moartea, prima oară după mulți ani.

Am ajuns la aleea principală din capătul celălalt al parcului. Acolo, spitalul dispăruse complet din peisaj. Am făcut cu mâna spre un taxi.

Întorcându-mă, am privit spre urma nemorții din spațiile mele, am tras aer în piept, am deschis ușa și am spus: „Aeroportul Tullamarine”.

2

De la vârsta de 10 ani, nu plecasem mai departe de Melbourne, iar aceea fusese o excursie de doar o zi pentru a vedea pinguinii de la Port Phillip Island. Era prima noastră drumeție fără mama, avea scopul să ne înveselească, dar îmi amintesc că am dat peste cozi de turiști și peste pinguinii care se clătinau îngrozitor de asemănător, așa că m-am simțit puțin deprimată că și unii, și alții ajunseseră în același loc, făcând cam același lucru.

Planul meu vag fusese să călătoresc, odată ce știam rezultatul, să profit la maximum de anii care îmi mai rămăseseră, așa că aveam la mine, în geanta de pe umăr, pașaportul pentru care făcusem cerere. Dar după ce mi s-a luat sânge mi-am dat seama că urma să am o perioadă destul de nasoală dacă aflam că voi muri. De fapt, știind asta, urma să fie pur și simplu nasol.

Trebuia să *nu* știu. Și trebuia să dispar chiar acum.

Un bilet dus costa 800 de dolari, două treimi din suma pe care reușisem să o agonisesc de la Monetăria Craighieburn, unde vreme de șase luni am lucrat pentru bani la modul propriu. Am cumpărat biletul și am fugit cât de repede am putut la zona de îmbarcare. Dacă mă găseau tata și Ursula? Ce le-aș fi spus? Dacă veneau și mă implorau să nu plec? Ce aș fi putut face?

– Ce bagaje aveți?

Era persoana morocănoasă care se ocupa cu verificarea celor care zburau la compania Qantas, care vorbea cu mine de ceva vreme, doar că eu nu îi dădusem atenție. Mă gândisem la tata și la Ursula alergând pe coridoare și prin parcări în căutarea mea, ajungând la mașină și gășind biletul pe care îl pusesem pentru ei sub ștergătorul de parbriz.

Dragă tată și dragă Ursula,
Îmi cer scuze, dar nu vreau să știu. Nu voi permite ca acest lucru să mă afecteze. Am făcut asta ani la rând și mi-am risipit viața. Merg la Londra să trăiesc și voi fi bine. Vă iubesc pe amândoi mai mult decât oricând și mai mult decât orice,

A voastră Bronny.

– Niciunul? Cum adică „niciunul”? m-a întrebat persoana de la Qantas.

– Călătoresc fără bagaje, am răspuns.

Mi-a tras o otheadă înainte de a-mi înmâna biletul de îmbarcare, iar eu am fugit, pentru eventualitatea în care ai mei ar fi ajuns în parcare, pentru eventualitatea în care ar fi alergat în spatele meu strigând „Stai!”, dat fiind că era ultimul lucru pe care doream să-l fac.

* * *

Mi-era frică de înălțime, așa că am închis ochii și mi-am amintit ce mi-a spus tata, după ce m-a obligat să urc în vârful turnului de pază al închisorii. Leșisem de pe scara de piatră în spirală pentru a descoperi priveliștile spectaculoase și o balustradă subțire din lemn, care credeam că se va rupe dintr-un moment în altul.

– Respiră adânc. Nu te gândi așa mult. Imaginează-ți că mergi pe lut, a zis tata.

M-a făcut să chicotesc, dar nu a funcționat la acel moment, și nu mergea nici acum.

Mi-am zis că poate ajută niște alcool.

După două ore, eram în vârful lumii, sorbind din Bacardi și din Coca-Cola. Aveam rândul întreg de locuri la dispoziție și adunasem suficient curaj pentru a privi prin hublou. Australia rămânea tot mai mult în spatele meu. Trăisem în Australia cu niște limite - Cordiliera Australiană, Melbourne, vechea cale ferată, ferma O'Hair - nu cunoscusem niciodată întinderea completă a țării. Nu ajunsesem niciodată de la un capăt la altul al ei. Din locul 23b, de unde mă delectam cu al șaptelea cocktail de Bacardi și Coca-Cola, Australia era o clătită uscată, nesfârșită.

A durat ceva până să comand prima băutură, mai ales dat fiind că nu îmi era clar dacă trebuie sau nu să o plătesc. Era primul zbor și nu știam nimic despre avantajele pasagerului.

– Doriți ceva? m-a întrebat stewardesa, dar eu am fost prea timorată să spun da, așa că am urmărit câteva ture de băuturi servite altora, înainte de a fi complet convinsă că erau gratis, iar apoi am comandat de șapte ori, la un interval destul de scurt.

– Eu sunt Bronny! Am băut prea mult, i-am zis tipului de pe 24c.

– Nu ar trebui să-i spui unui bărbat că ai băut prea mult, a răspuns el, fără a zâmbi.

– Da, da, am zis eu întorcându-mă pe locul meu, roșind. Oare ce a vrut să spună?

– Ce înseamnă când un bărbat spune „Nu spune unui

bărbat că ai băut prea mult”?, am șoptit amețită doamnei de pe locul 23a.

– Înseamnă că e un măgar, mi-a răspuns, iar eu am zâmbit, dar nu știam de ce, pentru că nu aveam idee nici la ce se referise ea.

Am mers la toaletă și am vomitat în vasul de metal care parcă vorbea despre fiecare fund care se așezase pe el, lăsând acolo pete de sânge, rahat umed, încă atârnat de părțile laterale, un capac care se bălângănea și o mânășă de cauciuc. Mi-am trecut și eu povestea proprie sub formă de Bacardi, Coca-Cola și Cheesles reconfigurat, am aruncat în gură două pastile de tic-tac și am revenit la locul meu. Apoi am adormit pentru mult timp.

Mult timp, pe un zbor pe distanțe lungi, mi-am dat eu seama, însemna două ore și jumătate. Adică mai rămăneau două ore de mers până la experiența legată de tranzitul din Singapore. Eram mahmură, picioarele îmi tremurau viguros, clătita uscată plată de dedesubt se transformase într-o apă întunecată care părea de rău augur, iar apoi pilotul a anunțat că zburam la 10.000 de metri! Asta înseamnă mulți metri. Mi-am închis ochii și m-am rugat ca, dacă exista un Dumnezeu, să pot muri plutind suficient de lin - fără motorul unu, doi, trei și patru - pentru a putea scrie scrisori de rămas-bun celor dragi, înainte de a ne prăbuși în oceanul ca de beton.

M-am panicat. Ce făcusem? Nu aveam bani, nu aveam contacte, nu aveam haine și nici vreun loc de muncă aranjat dinainte. Am cerut hârtie și pix, nu îmi mai păsa ce pot și ce nu pot face ca pasager al Qantas (judecând după grupul de elevi din clasa a XI-a și a XII-a care își aruncau unul altuia caju în gură, de la distanță mare, m-am gândit că pot face aproape orice îmi place). Cele necesare scri-

sului au sosit și am început cea de-a doua scrisoare pentru tata și pentru Ursula.

Dragă tată și dragă Ursula,
Am făcut o greșală. Nu am bani, nu am contacte, nu am haine și nici perspective de angajare. Voi economisi până voi veni acasă...

Am rupt-o. La ce ar ajuta să-i îngrijorez? Oricum, mai erau doar zece minute până la aterizare.

Am coborât din avion și m-am târât spre clădirea enormă a terminalului. Oamenii s-au deplasat folosind intenționat sau nu pasajele rulante în mișcare. Fiecare părea să știe exact spre ce se îndreaptă. Am mers în urma lor, sărind pe pasarelă și ținându-mă cu grijă de banda din lateral.

Acolo m-am întâlnit din nou cu bărbatul din 24c. Numele lui era Hamish. Era micuț, cu ochelari ca ai lui John Lennon și avea buze strălucitoare. L-am zâmbit.

– Tot beată?

Am ridicat din umeri.

– Prima oară, nu?

– Mda.

Nu sunt convinsă că el m-a urmărit, ori că eu m-am ținut după el. Tot ce știu este că mi-am petrecut timpul din zona de tranzit cu Hamish, care era din Toronto; revenea la Londra după ce a mers la înmormântarea unei prietene în Ballarat. Biata fată, abia pornise pe mare de la Devon, pentru ca la puțin timp să fie moartă, undeva, pe fundul apei. Am stat alături de Hamish la următoarele două escale ale călătoriei și am comentat despre cele câteva momente pline de panică provocate de turbulențe, despre o chestie zburătoare neidentificată nu departe de aripa de sub geamul meu, despre un pasager care își

ținea geanta (bombă) puțin prea strâns, despre o luptă cu pumnii între unul dintre absolvenții care aruncau caju și un părinte al cărui copil a fost lovit accidental în focul încrucișat. Ne-am uitat la diverse părți din trei filme diferite. Am stat alături la verificarea pașapoartelor de pe Heathrow, unde, spre disperarea mea, Hamish m-a informat că nu făceam parte din statele membre ale UE și că, prin urmare, eram nevoită să stau la *alt* ghișeu, împreună cu africani și chinezi. Apoi am luat metroul spre Royal, unde Hamish deținea un Internet Café. Mi-a spus că hostelul era ieftin, curat și prietenos. Ba, mai mult, mi-a mai zis el, o firmă de curățenie trecea în fiecare dimineață pentru a recruta zilieri.

* * *

– Nu avem nimic liber. Ar fi trebuit să faceți rezervare online, mi-a spus managerul hostelului, scrutându-mă din cap până în picioare, iar apoi oferindu-i lui Hamish cheia personală.

Aș fi putut începe să plâng. Venisem la Londra cu 400 de dolari australieni, care speram să-mi ajungă până îmi găseam un loc de muncă, dar când am ajuns în Bayswater, cheltuisem deja 150 de dolari. Aveam bani pentru trei nopți, într-un loc modest ca Royal, care oricum nu avea nicio cameră liberă.

Mi-am dat jos geaca și m-am așezat pe bancă, amețită și leșinată. Purtam blugi, teniși și un maiou, dar uitasem să-mi pun sutien cu o dimineață înainte, stresată fiind să aflu cu certitudine dacă urma sau nu să mor.

– Ei, ia te uită, a spus managerul, scrutându-mă și apoi revenind la ecranul computerului. Până la urmă, ar fi ceva liber.

3

Managerul hostelului, un australo-italian, pe nume Francesco, a crezut că Bronny era băiat până când aceasta și-a scos geaca. Nu era băiat. Avea sâni mari ca la optsprezece ani, neprinși într-un sutien, așa că tocmai apăruse o cameră disponibilă. Camera 13, cu tipa din Noua Zeelandă. Da, da.

S-a oferit să îi ducă bagajele, dar ea nu avea, așa că a condus-o la camera duplex, care se afla la etajul al doilea. Patul ei urma să fie cel de lângă ușă.

– Nu cred că aveți un prosop suplimentar, nu? a întrebat ea.

– Doar dacă vii la petrecerea de diseară, a răspuns el, captivat și de alte câteva lucruri în afară de sâni menționați anterior – de chipul ei sincer, de părul natural, excesiv de neîngrijit; și de zâmbetul ei, care părea umbrit de melancolie într-un mod incitant.

S-a ajuns la învoială.

După ce și-a făcut un duș, și-a uscat cu feonul pantalonii spălați de mână, apoi s-a culcat. Fliss, colega de cameră, părea să fie încă la serviciu, așa că a dormit buștean, după care a mers la Internet Café-ul de la subsol. Cafe-neaua era pe fața hostelului și avea vedere la stradă. Automatul de cafea din colț părea să fie singura parte din cameră care ținea de „cafea”.